

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **GAME TEAM PLUS spol. s r. o.**, IČ 27306208, se sídlem v Jablonci nad Nisou, V Aleji 2058/18, zastoupeného Ing. Jitkou Routkovou, daňovým poradcem se sídlem v Liberci, Komenského 87/3, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu**, se sídlem v Praze 1, Štěpánská 619/28, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 10. 2. 2015, č. j. 883524/15/2010-52524-110443,

t a k t o:

I. Rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 10. 2. 2015, č. j. 883524/152010-52524-110443, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 11.228,- Kč ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Ing. Jitky Routkové, daňové poradkyně.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým bylo pravomocně rozhodnuto o námitkách žalobce proti nepředepsání úroku z přeplatku na dani z přidané

hodnoty podle ustanovení § 159 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

Žalobce v podané žalobě shrnul dosavadní průběh daňového řízení a namítl nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že považuje právní názor prezentovaný žalobou napadeným rozhodnutím za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Žalovaný ani v nejmenším neuvedl, v čem je věc žalobce odlišná od věci, která byla řešena Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7Aps 23/2013 - 34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014. Žalovaný neuvedl jediný důvod, pro který nelze obě věci považovat za obdobné, přičemž žalobce má za to, že obě věci jsou totožné, obě řešily daň z přidané hodnoty za zdaňovací období roku 2010, řešily situaci, kdy žalobce řádně přiznal v daňovém přiznání nadměrný odpočet, správce daně se jej rozhodl prověřit, vytykácí řízení bylo ukončeno tak, že bylo v platebním výměru konstatováno, že nadměrný odpočet v daňovém přiznání se neodlišuje od nadměrného odpočtu vyměřeného platebním výměrem. Nadměrný odpočet byl nicméně žalobci vrácen po lhůtě delší jak tři měsíce od posledního dne zdaňovacího období, proto Nejvyšší správní soud dovodil, že daňovému subjektu náleží úroky. S takto uplatněnou námitkou se žalovaný přezkoumatelným způsobem nevypořádal.

Žalobce namítl rovněž nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí s tím, že není pravdivé tvrzení správce daně, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7Aps 23/2013 - 34, by byl ojedinělým právním názorem. Naopak žalobce ho považuje za konstantní i s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8Afs 68/2013 - 46, který se také týkal obdobné situace, kdy u daňového subjektu bylo zahájeno vytykácí řízení na dani z přidané hodnoty, po vytykáčím řízení byl vystaven platební výměr a výše nároku na odpočet byla totožná jako v přiznání k dani z přidané hodnoty. Nárok na odpočet byl rovněž vrácen až po tříměsíční lhůtě, kterou Nejvyšší správní soud dovodil právě v rozsudku č. j. 7Aps 23/2013-34, a proto i věci vedené pod sp. zn. 8Afs 68/2013 přiznal daňovému subjektu právo na úrok.

Žalobce namítl, že tvrzení žalovaného o tom, že pro správní orgán I. stupně nejsou rozsudky Nejvyššího správního soudu závazné, nepovažuje za souladné s judikaturou českých správních soudů. Pokud žalovaný ignoroval úplně rozsudek Nejvyššího správního soudu, vybočil ze svého oprávnění správního orgánu a jeho rozhodnutí je nezákonné. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudky Evropského soudního dvora (ESD) ve věcech značky C-107/10, C-25/07, C-286/94, C-201/08 a C-293/06 a namítl, že nepřiznáním úroků byly narušeny zásada neutrality, zásada legitimního očekávání a zásada proporcionality. Pokud ve věci žalobce došlo k omezení vrácení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty v čase, tak v duchu zavedených zásad, prezentovaných ve Směrnici rady č. 2006/112/ES a judikatury Evropského soudního dvora má žalobce legitimní nárok na úroky z pozdě vráceného nároku na odpočet, kdy odpočet měl být vrácen do třiceti dnů od podání daňového přiznání respektive podle názoru Nejvyššího správního soudu ve lhůtě tří měsíců od posledního dne zdaňovacího období.

V rozsudku zn. C-107/10 Evropský soudní dvůr vyložil zásadu ochrany legitimního očekávání, obdobně se k zásadě proporcionality a jejímu vztahu na vnitrostátní opatření vyjádřil Evropský soudní dvůr v rozsudcích zn. C-286/94 a C-340/95, když konstatoval, že za účinný je třeba považovat takový přezkum, kdy je soudem zvažováno, zda byla zachována rovnováha mezi zájmy státní poklady a nejméně zatěžujícími postupy osoby povinné k dani. Přičemž je - podle názoru žalobce - v případě zadržení platby vzít v úvahu splatné úroky, než

kdyby byl nadměrný odpočet vrácen při normálním běhu událostí. Jiný postup je v rozporu se zásadou proporcionality. K otázce právní jistoty a legitimního očekávání se Evropský soudní dvůr vyjádřil v rozsudku zn. C-201/08, v němž konstatoval, že tyto zásady musejí být při výkladu výše uvedené směrnice dodržovány.

Protože žalobce podal správné daňové přiznání, svědčí mu nárok na odpočet daně tam deklarovaný v řádné lhůtě. Nebyl-li mu takto vrácen, pak opětovně legitimně očekává, že mu budou hrazeny úroky od data, kdy je nárok na odpočet daně vrácen jiným osobám povinným v České republice k dani, a to až do data, kdy byl skutečně vrácen a dostal se do dispozice účastníka řízení. Jiný přístup nutně vede k nerovnoprávnosti mezi osobami povinnými k dani. Nárok na úrok nemá žalobce ode dne, kdy mu byl nárok na odpočet vrácen, ale po tříměsíční lhůtě, která se váže na poslední den zdaňovacího období. Pokud žalovaný žalobci nepřiznal žádný úrok, je jeho rozhodnutí třeba považovat za nezákonné.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k žalobě vyplývá, že vrácení nadměrného odpočtu je upraveno v ustanovení § 105 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“). Vznikne-li v důsledku vyměření nadměrného odpočtu vratitelný přeplatek, vrátí se plátcí bez žádosti do třiceti dnů ode dne vyměření nadměrného odpočtu. Vratitelným přeplatkem se tedy nadměrný odpočet stane až v okamžiku vyměření, není-li u daňového subjektu správcem daně evidován nedoplatek na jiné dani. Jestliže má správce daně pochybnosti o okamžiku vyměření, resp. o správnosti, pravdivosti, průkaznosti či úplnosti daňového přiznání, sdělí je daňovému subjektu a vyzve jej podle § 89 daňového řádu (do dne 31. 12. 2010 podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) k doplnění, vysvětlení či opravě údajů uvedených v daňovém přiznání. To podle názoru žalovaného znamená, že nadměrný odpočet v daném okamžiku není vyměřen a třicetidenní lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu nezačala běžet.

Žalovaný dále uvedl, že podle § 89 odst. 4 daňového řádu pokud vyplývá z podaného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení, že má daňovému subjektu vzniknout daňový odpočet, vydá správce daně v případě pochybností výzvu k odstranění pochybností do třiceti dnů ode dne, kdy podání bylo učiněno. Po ukončení postupu k odstranění pochybností (či po ukončení vytykácího řízení podle předchozí právní úpravy) je správce daně povinen vydat platební výměr, a to i když dospěje k závěru, že veškeré údaje uvedené daňovým subjektem v daňovém přiznání jsou správné, pravdivé, průkazné i úplné. Den vydání platebního výměru je dne vyměření podle § 105 odst. 1 ZDPH (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2007, č. j. 7Afs 10/2006 - 57). Podle § 155 odst. 5 daňového řádu je-li poukazován správcem daně vratitelný přeplatek po lhůtě stanovené zákonem pro vrácení vratitelného přeplatku, který se vrací bez žádosti, náleží daňovému subjektu úrok z vratitelného přeplatku, který odpovídá ročně výši reposazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Tento úrok náleží daňovému subjektu ode dne následujícího po dni, ve kterém uplynula lhůta stanovená pro vrácení vratitelného přeplatku až do dne jeho poukázání daňovému subjektu.

Žalovaný shrnul své argumenty tak, že v nyní posuzované věci byl nadměrný odpočet žalobci za zdaňovací období duben 2010 vyměřen dne 8. 12. 2010 a žalobci byl vrácen dne 17. 12. 2010, tedy ve třicetidenní lhůtě stanovené § 105 odst. 1 ZDPH. Teprve po uplynutí třicetidenní lhůty by mohl vzniknout nárok na úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu (resp. § 64 odst. 6 zákona o správě daně a poplatků). Vzhledem k tomu, že nadměrný odpočet byl

žalobci vrácen zákonem v určené lhůtě, nárok na úrok vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu nevznikl a námitka proti nepřiznání úroku z přeplatku byla po právu zamítnuta.

K žalobním námitkám, uplatněným žalobcem v podané žalobě, žalovaný uvedl, že daňové právo je součástí práva veřejného, kde zdroj státní moci je obsažen v ústavním zákoně – Ústavě České republiky - a tento předpis upravuje základní instituty a rozložení moci ve státě. Vázanost správce daně zákonem či jiným právním předpisem je chápána jako povinnost řídit se nejen jeho textem, ale i smyslem a účelem. Jestliže je správce daně v základní rovině vázán pouze zákonem a právními předpisy, pak je zřejmé, že český právní řád za pramen práva ve formálním smyslu považuje pouze právní předpisy; soudní rozhodnutí jako taková pak pramenem práva nejsou. Význam judikatury spočívá zejména v její funkci výkladu práva tam, kde tento výklad není z dikce zákona zřejmý a kde mohou nastat názorové kolize.

Podle názoru žalovaného tak má judikatura Nejvyššího správního soudu funkci sjednocovací, kdy obecné soudy nižšího stupně jsou povinny touto judikaturou řídit. Tato povinnost se však vztahuje pouze na ustálenou konstantní judikaturu a nikoliv na jednotlivá rozhodnutí, které nemají oporu ve stálé rozhodovací praxi. Právní názor obsažený v žalobcem citovaném rozsudku není odrazem konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, když Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku stanovil lhůtu pro zadržování nadměrného odpočtu a okamžik, odkdy daňovému subjektu náleží za toto zadržování úrok a výši tohoto úroku. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku opřel své závěry o existenci tříměsíční lhůty o závěry Soudního dvora Evropské unie (dále jen SDEU), konkrétně o rozhodnutí ve věci zn. C-47/96 GARAGE MOLENHEIDE ze dne 18. 12. 1997, o rozhodnutí ve věci zn. C-25/07 Alicja Sosnowská ze dne 10. 7. 2008, a o rozhodnutí ve věci zn. C-107/10 Enel Maritsa Iztok ze dne 12. 5. 2011.

Žalovaný k tomu uvádí, že v těchto rozhodnutích se SDEU nezabýval prověřováním nároků na odpočet a délkou prověřování, ale přiměřenou lhůtou pro vrácení nadměrného odpočtu. Judikatura SDEU nijak nerozlišuje mezi jednotlivými dílčími daňovými řízeními a směřuje pojem „odpočet“ a pojem „nadměrný odpočet“. Zatímco nárok na odpočet vzniká v čistě teoretické rovině a je právem plátce daně právo uplatnit DPH, kterou zaplatil v hodnotě přijatých plnění, pak oproti tomu nadměrný odpočet je výsledek početního úkonu správce daně, který odpovídá rozdílu mezi daní na výstupu a odpočtem daně za zdaňovací období v případě, že daň na výstupu je nižší než odpočet daně a vznikne jeho vyměření. V předmětném rozsudku tak je při uchopení obou institutů opomenuto rozlišení dílčích fází daňového řízení a právě toto rozlišení jednotlivých fází daňového řízení dává odpověď na otázku, kdy nadměrný odpočet vzniká a kdy dochází k jeho vyměření.

Jestliže nadměrný odpočet vzniká jeho vyměření, což je právní názor mající oporu v konstantní rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu – viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5Ans 11/2013 – 31, či ze dne 15. 3. 2007, č. j. 7Afs 10/2006 - 57, potom nemohl žalovaný nadměrný odpočet zadržovat, neboť ten v rozhodné době neexistoval.

Žalovaný závěrem poukázal na to, že ode dne 1. 1. 2015 je účinná novela daňového řádu, provedená zákonem č. 267/2014 Sb., která do daňového řádu zavádí ustanovení § 254a, které stanovuje úrok z daňového odpočtu a dopadá tak i na problematiku předmětného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Zákon zde stanoví nárok daňového subjektu na úrok

z přiznaného nadměrného odpočtu v případě, že postup k odstranění pochybností trvá déle než pět měsíců. Tento úrok mu náleží od prvního dne šestého měsíce v aktuální výši reposazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 1 procentní bod a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Vzhledem ke skutečnosti, že úpravu do této doby daňový řád neobsahoval, má žalovaný za to, že nelze na postupy k odstranění pochybností aplikovat zcela odlišná pravidla, než jaká v současné době stanoví zákon - zvláště s ohledem na přechodné ustanovení článku 7 odst. 6 zákona č. 267/2014 Sb., kterým byl daňový řád novelizován a které připouští uplatnění úroku podle § 254a daňového řádu i pro postupy k odstranění pochybností, zahájené přede dnem 1. 1. 2015, kdy stanovená pětiměsíční lhůta počne běžet až dne 1. 1. 2015. Z přechodného ustanovení je tak zřejmé, že úrok se nevztahuje na postupy k odstranění pochybností ukončené přede dnem nabytí účinnosti novely, a že úmyslem zákonodárce je jakékoli přiznání úroku podle § 254a daňového řádu zamýšleno nejdříve ode dne 1. 6. 2015. Z tohoto důvodu není předmětný rozsudek v posuzovaném případě relevantní pro rozpor s aktuální právní úpravou uvedenou v § 254a daňového řádu a žalobce tak nemá oporu v závazném právním předpisu pro vznik úroku ze zadržovaného daňového odpočtu. Povinnost rozhodnout o výši úroku vyplývá přímo z § 155 odst. 5 daňového řádu, kde je uvedeno, že o výši úroku rozhodne správce daně bezodkladně po vrácení přeplatku. Ze strany žalovaného tak nedošlo k žádnému pochybení, pokud nepředepsal úrok z vratitelného přeplatku. Argumentace žalobce ustanovením § 261 daňového řádu je v případě úroku z přeplatku zcela lichá.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předestřen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 25. 5. 2010 řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2010, v němž vyčíslil nadměrný odpočet ve výši 158.702,- Kč. Správce daně zahájil vytykácí řízení, které bylo ukončeno platebním výměrem Finančního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 8. 12. 2010, kterým byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet ve výši 158.702,- Kč, tj. ve stejné výši, jak jej žalobce uvedl ve svém řádném daňovém přiznání. Přeplatek z titulu nadměrného odpočtu byl žalobci vrácen až dne 17. 12. 2010.

Žalobce podal dne 19. 12. 2014 námitku podle § 159 daňového řádu s tím, že správce daně doposud nepředepsal na jeho osobní daňový účet daně z přidané hodnoty úrok podle § 64 zákona o správě daně a poplatků, respektive podle § 155 a § 261 daňového řádu z částky 158.702,- Kč za období od 1. 8. 2010 do 17. 12. 2010. Zároveň žalobce podal nejbližší nadřízenému správci daně podnět podle § 38 daňového řádu s tím, že Finanční úřad pro Liberecký kraj nepostupuje v řízení bez zbytečných průtahů a marně uplynula zákonem stanovená lhůta, v níž měl provést úkon předepsat ho na osobní daňový účet žalobcem úrok ve vztahu k platebnímu výměru Finančního úřadu v Liberci ze dne 8. 12. 2010.

O podané námitce rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, námitku shledal nedůvodnou a odůvodnění napadeného rozhodnutí se v základních rysech zcela shoduje s obsahem vyjádření žalovaného k podané žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení

nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti nepředsání úroku z přeplatku na dani z přidané hodnoty podle ustanovení § 159 daňového řádu.

Městský soud v Praze vycházel při úvahách o důvodnosti žalobních námitek ze závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaných rozhodnutích, především v rozsudku ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7Aps 3/2013 - 34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014, č. j. 7Aps 3/2013 - 47 a v rozsudku ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8Afs 68/2013 - 46. Oba rozsudky jsou k dispozici včetně odůvodnění na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu (www.nssoud.cz). Soud v uvedené věci vycházel z toho, že správce daně má na jedné straně povinnost postupovat při vypořádání nároku na nadměrný odpočet bez zbytečných průtahů, což však na druhé straně neznamená, že nemá procesní možnost prověřovat, zda byly splněny podmínky pro přiznání nadměrného odpočtu.

Vnitrostátní právní úprava, platná a účinná v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, podle Nejvyššího správního soudu nereflektuje, že může uplynout relativně dlouhá doba mezi uplatněním nároku na odpočet a okamžikem vzniku exekučně vymahatelného nároku na vyplacení nadměrného odpočtu. Tato doslovně interpretovaná vnitrostátní právní úprava tak může mít v některých případech diskriminační účinek. Pro některé plátce daně může mít odklad vyplacení nadměrného odpočtu významný dopad do toku peněz v jejich hospodaření a generovat významné dodatečné náklady (např. překlenovací úvěry), které by nevznikly, pokud by byl nadměrný odpočet vyplacen krátce po podání daňového tvrzení. Na druhé straně si byl Nejvyšší správní soud vědom, že uplatnění daňového odpočtu se stává terčem pokusů o daňové podvody a stát musí mít možnost prověřit splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet.

V příslušné právní úpravě obsažené v zákoně o dani z přidané hodnoty a daňovém řádu Nejvyšší správní soud shledal „*sice zřejmě zamýšlenou, nicméně ústavně nepřijatelnou mezeru v procesní úpravě vyplacení nadměrného odpočtu*“. Zdůraznil, že každý zásah přesahující spravedlivou míru musí být patřičným způsobem kompenzován. Shrnl relevantní úpravu obsaženou v právu Evropské unie, zejména ve směrnici Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006, o společném systému daně z přidané hodnoty a soudní judikaturu k řešení otázky (zejména rozsudek soudního dvora ze dne 12. 5. 2011 ve věci C-107/10, *Enel Maritsa Iztok 3 AD*). Nejvyšší správní soud posléze dospěl k závěru, že – s odkazem na rozsudek Soudního dvora – „*lze usuzovat, že lhůta tří měsíců, počítaná od uplynutí zdaňovacího období, za které je nárok na nadměrný odpočet uplatňován, vyhovuje požadavkům plynoucím z judikatury Soudního dvora, a přitom jde v podmínkách vnitrostátní procesní úpravy v České republice o lhůtu, která dává správci daně přiměřený prostor k základnímu prověření uplatněného nároku na nadměrný odpočet, a zároveň jde o takový časový úsek, po který lze ještě po plátcích spravedlivě požadovat, aby v poměrech vcelku častých případů podvodných jednání v souvislosti s nadměrným odpočtem, jimž je třeba účinně čelit, unesl zadržování nadměrného odpočtu správcem daně bez toho, aby byl tento odpočet úročen.*“

V nyní posuzované věci neshledal Městský soud v Praze důvod pro to, aby se od výše uvedeného názoru Nejvyššího správního soudu odchýlil. Soud nemohl přihlídnout k právní úpravě, jejíž účinnost nastala až následně, proto nemohl akceptovat žalovaným namítanou skutečnost, že s účinností od 1. 1. 2015 nalezla předmětná problematika výslovné vyjádření v ustanovení § 254a daňového řádu. Ze spisového materiálu Městský soud v Praze ověřil, že žalobce podal řádné daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben 2010, v němž vyčíslil nadměrný odpočet ve výši 158.702,- Kč, dne 25. 5. 2010. Správce daně zahájil vytykáací řízení, které bylo ukončeno platebním výměrem Finančního úřadu pro Liberecký kraj ze dne 8. 12. 2010, kterým byl žalobci vyměřen nadměrný odpočet ve výši 158.702,- Kč, tj. ve stejné výši, jak jej žalobce uvedl ve svém řádném daňovém přiznání. Přeplatek z titulu nadměrného odpočtu byl žalobci vrácen až dne 17. 12. 2010, tedy po uplynutí tříměsíční lhůty, vyjádřené ve výše citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu.

Městský soud v Praze přisvědčil názoru žalobce, že pokud by aproboval postup daňových orgánů v rozporu s citovanými judikáty Nejvyššího správního soudu, porušil by základní zásady daňového práva, vyjádřené v již konstantní a bohaté judikatuře správních soudů. Jedná se především o porušení zásady rovnosti v přístupu daňových orgánů a správních soudů k jednotlivým daňovým subjektům a o porušení zásady legitimního očekávání.

K argumentaci žalovaného ve vyjádření k uplatněným žalobním bodům považuje Městský soud v Praze dále uvést, že význam a sledování výkladových pravidel (zejména ústředních správních orgánů, stejně jako judikatury soudních instancí vyšších stupňů) je nezanedbatelnou součástí aplikační praxe správních orgánů zejména nižších stupňů a jejich uplatňování při výkonu veřejné správy nelze v žádném případě *a priori* vylučovat. Naopak, má-li být veřejná správa službou veřejnosti (viz § 4 odst. 1 správního řádu), je její povinností zajistit mj. jednotnost a předvídatelnost všech svých postupů, jak to ostatně od ní lze legitimně očekávat (srov. § 2 odst. 4 správního řádu). Právě za tím účelem, ale nejen proto, jsou centrálními orgány poskytovány stanoviska, závěry, doporučení, výklady a podobně, jejichž užitnou hodnotu lze spatřovat mj. právě v instruktivnosti navržených postupů a nalézání smyslu dotčených právních ustanovení. To ostatně odpovídá také principům hierarchické výstavby veřejné správy, jakož i skutečnosti, že jsou to právě centrální orgány státní správy, jež stojí v pozadí přijímané legislativy. V souzeném případě však žalovaný vybočil z mantinelů platných právních předpisů, zejména daňového řádu, když otázku vzniku nároku na úrok vyložil natolik extenzivním způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba byla podána důvodně a proto s odkazem na ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost, spočívající v aplikaci nesprávného právního názoru na zjištěný skutkový stav. Podle ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s. soud rozhodl o tom, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému správnímu orgánu, který je v dalším řízení podle § 78 odstavec 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku.

V dalším řízení tak bude úkolem žalovaného zejména vyřídit podané námitky žalobce v kontextu výše uvedeného s přihlédnutím k právní úpravě platné a účinné v době vydání nového rozhodnutí, a své závěry určitě, srozumitelně a jednoznačně odůvodnit se zřetelem na skutkový základ nyní posuzované věci.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odstavec 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,-Kč a náhrada nákladů právního zastoupení žalobce Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní. Výše těchto nákladů je tvořena dvěma úkony právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále byla jako součást odměny zástupce žalobce přiznána 21% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 1.428,- Kč podle vyhlášky č. 110/2004 Sb. a zákona č. 237/2004 Sb., neboť zástupkyně žalobce je dle předloženého osvědčení plátcem DPH.

Celková výše nyní přiznaných nákladů řízení tak činí 11.228,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám zástupkyně žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odstavec 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. srpna 2016

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu